

Shit, niet nu! Zit ik net lekker aan de bar van mijn favoriete restaurant, belt die psycho me weer op. Waar heeft ze me nou weer voor nodig? Met tegenzin neem ik op, want wegdrukken is geen optie. Ze mag dan mijn leidinggevende op de redactie zijn, maar die natte tosti heeft de vervelende gewoonte om mijn *vibe* helemaal om zeep te helpen door mij te pas en te onpas te bellen. Na een marathon van deadlines wil ik vanavond even níét met mijn werk bezig zijn en ontspannen, want ik ben bekaf.

‘Hallo met Daniëlla. Kan ik je helpen?’ Ik probeer het opgewekt te laten klinken en staar naar de open haard die een heerlijke warmte verspreidt in 't Vierde Baarsje.

‘Judith heeft een auto-ongeval gehad en zal enkele weken uit de running zijn. Ze kan dus ook niet naar het Midden-Oosten. Jij zal haar moeten vervangen op de klimaatconferentie om verslag uit te brengen voor de krant. Ik laat de nodige informatie doormailen voordat je woensdag naar Amman vliegt,’ zegt Amina.

‘Allemachtig, een auto-ongeluk? Is alles goed met haar? Maar ... ik naar Amman...? Wat doen we dan met de DDW?’ Ik doel op de *Dutch Design Week* die jaarlijks in oktober plaatsvindt in Eindhoven, tegelijkertijd met de klimaatconferentie.

‘Judith is een taaie, die komt er wel weer bovenop. En voor de DDW en lifestyle hebben we een freelancer die jou vervangt. Je brengt van de opening tot de slotceremonie verslag uit vanuit Jordanië. Zie het als een eer dat ik jou dit toevertrouw, want nu Nederland voorzitter van de Europese Unie is, nemen wij in Amman een bijzondere plaats in.’

Ze ratelt maar door en zonder op mijn reactie te wachten, sluit ze af met: ‘Bedankt dat ik op je kan rekenen. We houden

contact.' Terwijl ze de telefoon ophangt, voel ik een mengeling van zorgen om Judith en de spanning van de uitdaging die voor me ligt.

Verbijsterd blijf ik met de telefoon in mijn hand naar het haardvuur staren. Dus geen DDW, waar ik me altijd zo op verheug? Ik naar het Midden-Oosten? Die zandbak? Het klinkt heel onwerkelijk. Ik leg de telefoon terug op tafel, pak m'n wijnglas en drink het in één teug leeg. In gedachten zie ik Ami-na voor me. Een vrouw die de rol van pittige hoofdredactrice met verve bekleedt. Haar lange haren, bruine ogen en olijfkleurige huid verraden haar Marokkaanse roots uit het Atlasgebergte. Amina Alami verhuisde kort na haar geboorte met haar ouders naar Nederland en heeft zich opgewerkt tot hoofd van een Nederlands dagblad dat veel belang hecht aan achtergrondverhalen bij het nieuws. Dankzij haar invloed is de krant ook aantrekkelijk voor jongere lezers. Eerlijk is eerlijk, die credits zijn voor Amina's rekening. Met slechts één vingerbeweging krijgen de jongelui een frisse kijk op de actualiteiten met thema's als klimaat, energie en lifestyle. Bovendien geeft het online abonnement hun talrijke kortingen bij jongerenreizen, de bios, op festivals, het openbaar vervoer en bij toffe merken. Het heeft aardig wat nieuwe leden opgeleverd, maar achter de schermen gaat het er soms meedogenloos aan toe.

Boos schop ik tegen de tafelpoot. Teringzooi! Straks komen er 350.000 bezoekers van over de hele wereld in Eindhoven samen voor de nieuwste modetrends en ik moet naar een stoffig land! De spanning slaat direct op mijn darmen en naast buikkrampen voel ik ook misselijkheid opkomen. Geen glitter en glamour op de eerste rij, maar vertoeven in een land waar het afval op straat blijft liggen, zeep en stromend water schaars zijn en bacteriën de overhand hebben. Hoe ga ik dat overleven?

Buikgriep... om nog maar te zwijgen over al die andere ziekten. Hoe groot is de kans dat ik minstens een van die dingen oploep? *Damn*, met wat voor onmogelijke opgave heeft die lampenkap me nou weer opgezadeld?

Waar is de tijd gebleven toen het leven nog eenvoudig was? Toen ik drieëntwintig jaar eerder het levenslicht zag en mijn jeugd doorbracht op de Veluwe? Van mijn jeugd kan ik me vooral de uitstapjes met mijn moeder naar een recreatiegebied in de buurt herinneren. Er was een strandje met ondiep water, een eettent en een speeltuin met glijbanen en schommels. Mijn moeder kreeg altijd een droge mond van het strandzand, zei ze. Daarom ging er steevast een...